

Abstrakt

Výchozím bodem práce je pojetí domorodého animismu, který Félix Guattariho v pozdním díle na sklonku života uchopil jako formu subjektivity fungující skrze odlišné režimy znaků než “moderní”. Animistické sémiotiky jsou “polysémické” a “trans-individuální,” přičemž namísto stavění ostrého rozdělení sfér “přírody” a “kultury” zabydlují realitu “kolektivními entitami napůl-věc napůl-duše, napůl-člověk napůl-zvíře, stroj a tok, hmota a znak.” Cílem většiny textu je posléze především stopování těchto sémiotik napříč společným dílem Deleuze a Guattariho. Po úvodním vyznačení kontextu Deleuzeho filosofie a jejího specifického “obrazu myšlení” a výkladu základních pojmů se zaměříme na popis a komparaci sémiotických „etnografií” *Anti-Oidipa* a *Tisíce plošin*. První díl sleduje napříč “universální historií” způsoby *hominizace* (polidštění) člověka ze stavu přírody pomocí rozličných forem *zápisu*, jimiž se konstituují společnost a kultura. Těchto způsobů je více, a neprobíhají tedy jen pomocí jazyka. V limitní zkušenosti schizofrenie autoři *Anti-Oidipa* nacházejí moment předcházející tyto historicky podmíněné formy hominizace. Oproti tomu druhý díl sleduje pluralističtější a méně antropocentrický obraz: ústřední roli zde získávají asignifikantní sémiotiky ne-lidského afektu – tedy *stávání-se* – procházející transversálně napříč lidskými a mimo-lidskými královstvími, formující “démonické aliance” a “symbiózy.” V poslední kapitole si přiblížíme koncepci *ne-standardního animismu* teoretičky a multimediální umělkyně Bogny Konior, která specifickým způsobem na dílo Deleuze a Guattariho navazuje.